

Idet det kaster hele Meningen om Strafbarhed over paa Angiveren. Der er altsaa Noget, som ligesom stiller sig mellem Lovens Hellighed og den offentlige Mening om Strafbarheden af dens Overtrædelse, og det, som saaledes stiller sig derimellem, er just Angiveriet, fordi jo mere man fordømmer Angiveriet i den offentlige Mening, desto mere træder Lovens Hellighed og Strafbarheden af dens Overtrædelse i Baggrunden, saa det kunde komme til at gaae med denne Lov, som det i sin Tid gif med Hensyn til Smugleriet og Toldsvig, saa at Angiveren stod i den offentlige Mening stemplet med meget større Skam og Foragt end den, der ved Toldsvig overtraadte Loven, og det er det, jeg mener, at Bestemmelsen i Loven skulde modarbejde, men at just den Bestemmelse om, at Mulkten tilfalder Angiveren, kan virke til, hvorfor jeg anseer det i selve Lovens Interesse, og, for at den kan virke Alt, hvad den skal, for vigtigt, at Bestemmelsen, om at Mulkten for Lovens Overtrædelse tilfalder Angiveren, tages ud af Loven.

Lehmann: Jeg har ikke den allermindeste Tvivl om, at af de tvende Affattelser af Paragraphen, hvorefter Tinget har at vælge, er den nu foreslaaede at foretrække, og har derfor ikke havt Betænkelse ved at slutte mig til samme. Jeg skal kun med Hensyn til dens Motivering bemærke, at jeg ingenlunde finder det ønskeligt, at man betragter det, at en privat Mand medvirker til Lovens Overholdelse, som noget i og for sig Hadesuldt. Jeg troer tværtimod, at det er den allerstærkeste borgerlige Tingenes Tilstand, hvori enhver Borger ansees som medvirkende ikke blot til Lovens Givelse igjennem Folkerepræsentanterne, men ogsaa til Lovens Overholdelse. Men derimod er jeg fuldkommen enig i, at det betalte Angiveri er odiøst, og at dette i visse Tilfælde endog kan modvirke Sagen ved at kaste et Dium over paa den hele Betragtning, der kunde lede den enkelte private Statsborger til at medvirke til Lovens Overholdelse ved at gjøre rette Vedkommende bekendte med stedfindende Overtrædelser. Paa den anden Side er det ved Forslagets Affattelse ikke udelukket, at der under særegne Omstændigheder, f. Ex.

hvor En, der af meget honnorte Motiver havde gjort en saadan Anmeldelse, derved var bleven jaget ud af sin Tjeneste eller paa anden Maade kom til at lide derunder, kunde tages tilbørligt Hensyn dertil. Jeg troer altsaa, at alle Hensyn ere tagne, og at den foreslaaede Redaction fortsener Fortrinet. Noget mere tvivlsomt var det mig, om dette Punkt var vigtigt nok til derfor at lade Loven gaae tilbage til det andet Thing; men paa den anden Side staaer dette saa aldeles selvstændigt, er et saa aldeles isoleret Principsspørgsmaal, at det ikke kan komme til at berøre det hele System, der er tilveie bragt ved Loven; jeg haaber derfor, at det ikke vil møde nogen Vanskelighed, og skal altsaa anbefale at stemme derfor.

Drejer: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at jeg er aldeles enig med den sidste ærede Taler i, hvad han har yttret, navnlig i Begyndelsen af sit Foredrag, og jeg troer, at det vil findes, at der i den Maade, hvor paa jeg motiverede Forslaget, ikke ligger Noget, der staaer i Modsigelse med hvad jeg her siger.

Dahl: Jeg skal bemærke, at jeg troer at vide, at Grunden til, at Bestemmelsen er optagen i Lovforslaget, er, som det vistnok ogsaa vil være de fleste af Thingets ærede Medlemmer bekendt, at den i sin Tid nedsatte Commissions under 15de September 1855, da den afgav sin Betænkning, havde anset en saadan Bestemmelse for nødvendig, og den har derfor stillet Forslaget til en lignende Paragraph i det Udkast, som den tilstillede Ministeriet, hvorefter § 52 den Gang saaledes blev affattet, og i hvis Følge den her omhandlede Paragraph er kommen til at lyde, som den lyder. Jeg har rigtignok troet, at det vilde være temmelig nødvendigt, at en saadan Bestemmelse var her i Loven paa Grund af det Vanskelige ved at faae den Slags Forseelser opdagede. Jeg vil imidlertid indrømme, at jeg i Principet, som jeg ogsaa ved forrige Behandling erklaerede, er fuldkommen enig med de ærede Herrer, som have udtalt sig om det Forkastelige i, at Mulkten skulde tilfalde Angiveren. Den væsentligste Betænkelse, jeg har, er, om det